

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

31. KVĚTNA 2009

Z obsahu:

Církev zůstává mladou

Homilie Benedikta XVI.
při nešporách v katedrále
sv. Jiří v Ammánu

- strana 2 -

Pravá apoštolka

Ducha Svatého

Blahoslavená Helena
Guerra se stala horlivou
hlasatelkou výzvy, aby
mezi křesťany hluboce
zdomácněl úkol trvale
prožívat Letnice

- strana 4 -

Duch v Církvi

Bruno Tommasi,
arcibiskup v Lucce

- strana 8 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Základní prvek přetvoření
ve Mne? Láska -

Duch Svatý

- strana 9 -

Požehnání otce Pia

Požehnání, které udělil
otec Pio manželům Licii
a Septimovi Manelliovým,
přineslo bohaté ovoce

- strana 10 -

Solidarita a smírná oběť

Berward Deneke FSSP

- strana 12 -

Šíříte velikonoční světlo i jazyky Letnic

Giovanni Paolo Cavagna (1550-1627): Soslání Ducha Svatého

Milí bratři a sestry, je pro mě velkou radostí slavit s vámi nešpory v řecko-melchitské katedrále sv. Jiří (...)

Církev je putující Boží lid, který byl poznamenán v průběhu staletí rozhodujícími církevními událostmi a převládajícími kulturními vlivy. Bohužel byla tu i období teologických rozepří nebo i utlačování.

Jiná období byla naopak dobou smíření, čímž bylo obdívuhodným způsobem posíleno společenství Církve, a období bohatého kulturního soužití, k němuž křesťané Východu podstatnou měrou přispěli. Dílčí církve uvnitř světové Církve dokazují dynamiku jejího pozemského putování a otevírají všem věřícím poklad duchovních, liturgických a církevních tradic, který svědčí o široké Boží dobrotě a o jeho

Církev zůstává mladou

zjevné vůli zahrnout v celých dějinách všechny do svého božského života.

Prastarý a důstojný živý poklad tradic východních církví obohacuje světovou Církev a nikdy ho nebylo možno pokládat jen za pasivně uchovávaný objekt. Všichni křesťané jsou povoláni aktivně uskutečňovat poslání od Pána a vést druhé k tomu, aby ho poznávali a učili se milovat ho – jak to činil podle podání dramatickým způsobem svatý Jiří.

Proměnlivé události dějin skutečně posilovaly příslušníky dílčích církví, aby s elánem přejímali tento úkol a s rozhodností se vyrovnávali s dnešními pastoračním poměry. Většina z vás má staré vazby k patriarchátu v Antiochii, a tak jsou va-

še společenství zakořeněna zde na Blízkém východě.

A přesně tak jak před dvěma tisíci lety byli učedníci v Antiochii poprvé nazváni křesťany, tak i vy – malá menšina ze společenství v těchto zemích ztroušených – i vy jste pokládáni za Pánovy následovníky. Veřejné projevy vaší křesťanské víry nejsou přirozeně omezeny na vzájemnou duchovní péči uvnitř vašeho národa, i když to je to podstatné.

Naopak, četné iniciativy všeobecné bliženské lásky se vztahují na všechny obyvatele Jordánska – muslimy a příslušníky jiných náboženství – stejně jako na velký počet uprchlíků, které toto království tak velkodušně přijímá.

Drazi bratři a sestry, první žalm (103), který jsme se dnes večer modlili, nabízí nádherné obrazy o Bohu jako štědrém Tvůrci, který je aktivně přítomen ve svém stvoření, v přemíře dobroty udržuje život v moudrém řádu a je stále připraven obnovit tvář země.

Čtení z listu Efezanům, které jsme právě slyšeli, líčí naopak jiný obraz. Upozorňuje nás nikoliv ohrožujícím, ale realistickým způsobem na nutnost zůstat bdělý, být si vědom mocností zla, které usilují o to, šířit v našem světě temnoty (srov. Ef 6,10–20).

Někdo by mohl být v pokušení vidět v tom protiklad. Ale když se zamyslíme nad svou běžnou lidskou zkušeností, vidíme duchovní boj a poznáváme každodenní nutnost odebrat se do Kristova světla, volit život a hledat pravdu.

Ve skutečnosti tento pohyb – odvrátit se od zlého a opásat se Pánovou silou – uskutečňujeme v každém křtu, který je branou ke křesťanskému životu, prvním krokem na cestě Pánových učedníků.

Ve vzpomínce na Kristův křest od Jana ve vodách Jordánu modlí se shromážděná obec, aby křtěnec byl osvobozen z říše temnoty a převeden do jasu Božího království světla, a tak přijal dar nového života.

Tento dynamický pohyb ze smrti do nového života, z temnoty do světla, ze zoufalství k naději – tato dynamika, kterou tak dramaticky prožíváme v průběhu velikonočního tridua a kterou slavíme s velkou radostí ve velikonoční době, zajišťuje, že sama Církev zůstává mladou.

Žije, protože žije Kristus, on opravdu vstal z mrtvých. Ožívána přítomností Ducha, vztahuje den co den ruce a přitahuje lidi k živému Pánu.

Milí biskupové, kněží a řeholníci, milí laici, nám každému vlastní role ve službě a poslání uvnitř Církve jsou neúnavnou odpovědí putujícího lidu.

Pokračování na str. 12

Mezi všemi autory a učiteli, kteří by nám mohli přiblížit třetí božskou Osobu, nemůžeme najít povolanejšího, než je sám Boží Syn. Ducha Svatého skutečně nikdo lépe nezná a také nikdo více nemiluje než On, nikdo nemůže najít výstižnější slova, jimiž

by nám poodhalil jeho nesmírné tajemství, než samo věčné Slovo. A tak s opravdovým úžasem a dojetím čtème znovu a znovu velké Ježíšovo vyznání lásky k Duchu Svatému, tak jak je svěřil své služebnici Conchitě Armidě, aby je tlumočila především jeho milovaným kněžím. Pozoruhodné je pro nás především jeho líčení, jak důsledně a nenahraditelně byl Duch Svatý zapojen nejen do procesu jeho vtělení, ale do každého kroku jeho života, včetně jeho nekrvavé i krvavé oběti za spásu světa. Je to pro nás velký dar, že díky těmto Ježíšovým sdělením nejsme pouze vnějšími diváky a pozorovateli oné božské Rodiny, ale můžeme svým duchovním pohledem tak říkajíc vstoupit dovnitř, do

vznešené dílny nekonečné lásky, ve které se spolu s božským životem odehrává i všechno spásné dění. Po četbě tohoto Pánova osobního vyznání si připadáme jako emauzští učedníci, kteří

Editorial

teprve po jeho výkladu pronikli k podstatě Písem, která sice znali, a přece jim jejich hluboký obsah zůstával skryt, podobně jako Pánova identita.

Také nám v této souvislosti přicházejí na mysl slova, která řekl Ježíš svým apoštolům těsně před svým odchodem: „Mám vám říct ještě mnoho věcí, ale teď byste to nedokázali snést. Až přijde Duch Svatý, kterého vám pošlu, On vás naučí všemu a také vám všechno připomene.“ Ani tři léta systematického poučování apoštolů mu nestačila k tomu, aby předal svým věrným všechnu pravdu. A i to, co jim předal, zůstávalo pro ně namnoze jako zavřená kniha, která teprve čekala na své otevření. Přijímání zjevené pravdy je

něco podstatně jiného než pouhé seznámení se s určitým obsahem. Lidská slova zde mají vyjádřit něco, co ve skutečnosti všechny lidské pojmy překračuje. Proto k nim nutně potřebujeme ještě nadpřirozený klíč,

který teprve otevře nejen rozum, ale i náš duchovní zrak, naši duši a naše srdce

pro pravý smysl zjevení, který se skrývá za všemi slovy. Nemohl ho Pán předat svým vyvoleným hned, když k nim mluvil? Jeho plán byl jiný, ale jak vidíme, Boží Syn tu nenechal nic náhodě. Chtěl nám ukázat, že drahocenné a tolik potřebné světlo Ducha Svatého se nerozdává nahodile, nýbrž musí být spojeno s jasným a zřejmým znamením, aby o jeho božském původu nemohlo být pochyb.

Vidět božským pohledem božské pravdy je vyhrazeno těm, kteří přestali být pouhými lidmi pozemskými a stali se účastníky jiného, božského života v mystickém Kristově Těle. Ale i toto Tělo, i když je ryze duchovní, musí mít takové smysly vnímatelné

Pokračování na str. 13

Neustávající Letnice

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Přijměte Ducha Svatého.

Vydej se neprodleně na místo, kam všichni svolává ohlušující hukot vichru, ačkoliv na stromech se lístek nepohne. Čekají tě tam ještě větší překvapení. Shromažďují se tu četné zástupy z nejrůznějších národů a naslouchají prostým rybářům z Galileje, kteří k nim promlouvají ke každému z nich jeho vlastním jazykem. Udivují všechny nejen znalostí jazyků, ale také obdivuhodnou znalostí celého Písma. A kupodivu, právě ten z nich, který propadl před obyčejnou služkou takovému strachu, že dokonce pod přísahou prohlásil, že Ježíše z Nazareta vůbec nezná, stojí tu před shromážděním několika tisíc lidí a pro všechny srozumitelně hlásá: *»Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste ukřižovali.«* Máš pro to vysvětlení?

Stačí jen pomyslet, co všechno bychom museli podniknout, abychom sami naplánovali a uskutečnili tak velkolepou akci. Ale apoštolové tuto slavnost sami nijak nepřipravovali. Ještě před hodinou netušili, že k něčemu takovému dojde. Celá jejich příprava spočívala v tom, že devět dní *setrvali na modlitbách*, a to až do chvíle, kdy se naplnilo to, co Pán přislíbil: *Ukázaly se jazyky jako z ohně a všichni byli naplněni Duchem Svatým*. I všechno ostatní bylo jeho dílo: *všemu je naučil, všechno jim připomněl*⁽¹⁾, sám shromáždil velký zástup prvních posluchačů a připravil je tak, aby jejich slovo ochotně přijali a byli pokřtěni. Ten den se k nim přidá na tři tisíce lidí⁽²⁾.

Ale v tomto zástupu jsou i takoví, kteří nesdílejí všeobecné nadšení. Jejich sebevědomý postoj jim brání otevřít se jak úžasu, tak radosti. Nejsou to opravdoví nešťastníci? Jsou si tak jisti sebou, že myšlenku na změnu smýšlení nebo dokonce obrácení si ani nepřipouštějí. Navíc se pokládají za dostatečně odborně fundované, ačkoliv jejich jednání tomu nenasvědčuje: spokojili se s naivním vysvětlením, aby nějak odbyli a ve vlastních očích znehodnotili mimořádnou událost, které se stali svědky.

Být svědkem zázraku samo o sobě k víře nepřivádí. Ale ani ty bys nedokázal pochopit, co se tu děje, kdyby se i s tebou nestala obdivuhodná proměna, kterou může způsobit jen stejná Moc, jaká organizuje tuto velkolepou letniční událost. Bez jejího osvícení bys odsud odcházel bez užitku stejně jako „osvícení“ skeptikové.

Vysvětlení hledej u apoštola Pavla. To, co se odehrává v Jeruzalémě o prvních Letnicích, může se uskutečnit *jen pod vlivem Ducha Svatého*. Stojíš u zrození nového, nadpřirozeného organismu. Aby ti apoštol přiblížil jeho podstatu, používá výstižné přirovnání. Hovoří o *těle s mnoha údy*, které oživuje *jeden a tentýž Duch*, kterého Otec vylévá na svět, aby *obnovil tvář země*⁽³⁾.

V tom je podstata života podle božského řádu. Tento Boží Duch není magická nadlidská síla, kterou si člověk může podmanit a posluhovat si s ní podle své vůle ke svému prospěchu. Děje se tu něco zcela opačného: Duch Svatý si podmaňuje lidskou nemohoucnost, aby ji přetvořil na nástroj pro své divy. Cítíš se tím ohrožen a ptáš se, k čemu je ti tedy tvoje svoboda? Tvoje svoboda je dar, který ti umožňuje uvědoměle přijímat jeho božské vedení a všechny jeho dary tak, abys právě tím co nejdokonaleji oslavoval Boha. Tím, že se svobodně otevíráš a podržuješ vedení Ducha Svatého, jeho dary tě uschopňují, abys byl v jeho Těle činný nikoliv podle své slabosti, ale podle jeho moci. On totiž ve všem působí jako oživující a řídicí síla celého Těla. Tvá opravdová velikost roste ve skutečnosti s tím, jak poznáváš a přiznáváš svou nemohoucnost a svobodně umožňuješ, aby si s ní posloužil všemohoucí Duch. Každé samostatné podnikání, všechny lidské nápady a osvědčené výmysly, které se vymykají božskému vedení Ducha Svatého, rovnají se v tomto mystickém Těle tomu, čemu říkáme zhoubné bujení, kterého se tolik bojíme.

Duch Boží uskutečňuje zde na zemi nejúspěšnější kolektivismus, který prosperuje právě tím, že nejdokonaleji rozvíjí každého jednotlivce. Do díla své tvůrčí činnosti a obdivuhodné obnovy zapojuje všechny údy Těla. Všechny rozmanité *projevy Ducha jsou dány jednotlivcům k tomu, aby mohli být užiteční*. Proto se ochotně odevzdej jeho vedení. Právě tam, kam Duch řídí tvoje kroky, připravil ti to nejlepší místo a nejlepší podmínky pro dílo, pro které si tě vyvolil a připravil. Právě pro stav, ke kterému tě povolává, nachystal ti všechnu potřebnou sílu, milosti i radost. Proto ukonči svou věčnou vnitřní samomluvu a začni naslouchat, ať konečně už *nemluvíš ty, ale Duch Svatý*⁽⁴⁾.

Nechť věčně trvá Hospodinova sláva, ať se těší Hospodin ze svého díla. Kež se mu líbí má píseň: Má radost je v Hospodinu.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jan 14,26; ⁽²⁾ Sk 2,41; ⁽³⁾ resp. žalm 104;

⁽⁴⁾ srov. Mk 13,11; ⁽⁵⁾ resp. žalm 104

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1–11

Nastal den Letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali:

„Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Krétané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – Gal 5,16–25

(Bratři a sestry!) Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranicví, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království.

Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!

Evangelium – Jan 15,26–27; 16,12–15

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku.“

Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Pravá apoštolka Ducha Svatého

Blahoslavená Helena Guerra žila v době, kdy se Duch Svatý nazýval „Velký Neznámý“. V průběhu let se stala horlivou hlasatelkou výzvy, aby mezi křesťany hluboce zdomácněl úkol trvale prožívat Letnice, které ukazují jedinou cestu pro obrodu a naplnění úkolu, který má ve světě Církev, pevný bod naděje ve všech dobách.

Blahoslavená Helena Guerra se narodila 23. června 1835 v Luce v hluboce katolické rodině. Ve věku 22 let ji postihla choroba, která ji uvěznila v jejím pokojíku na téměř 8 let. Toto období ji přivedlo k rozjímání a ke studiu a uzrálo v ní přitom apoštolské povolání. Uskutečnila svůj projekt a založila sdružení Duchovní přítelkyně, které

Blahoslavená Helena Guerra

mělo mezi mládeží podporovat přátelství a křesťanského ducha. Od Přítelkyně vyžadovala Helena hluboké a uvědomělé náboženské úsilí a příklad živého křesťanství ve společnosti.

V dubnu 1870 vykonala spolu s otcem velikonoční pouť do Říma. Návštěva katakomb s hroby mučedníků v ní probudila touhu po zasvěceném životě. 24. dubna se zúčastnila veřejného jednání třetího zasedání I. vatikánského koncilu, na kterém byla promulgována dogmatická konstituce o víře *Boží Syn*. Setkání s Piem IX. ji tak dojalo, že ihned po návratu do Luccy po několika týdnech modlitby a rozjímání se nabídla Bohu jako „oběť lásky a zadostiučnění“ za papeže, který tolik trpěl politickými událostmi risorgimenta. Tato oběť

nebyla improvizované nebo impulzivní gesto. Helena měla v té době 35 let, dlouho v ní dozrávala touha stát se „obětní hostí“ a přiřadila se tak k „obětem lásky a smíru“: *Obětuji samu sebe v ustavičném celopalpu a mou radostí bude podporovat tak Kněze a Oběť.*

V roce 1871 se skupinou svých Duchovních přítelkyní zakládá řeholní společenství, které v roce 1882 vyústilo do kongregace svaté Zity. Jejím posláním byla péče o náboženskou a kulturní výchovu mládeže. V té době byla její „oblíbenou chovankou“ Gemma Galgani.

Prorocké poslání v Církvi

Při všech těchto iniciativách nejdříve laického a pak řeholního apoštolátu můžeme v Heleně spatřovat horlivou apoštolku Ducha Svatého. V klášteře pak tato úcta k třetí božské Osobě Nejsvětější Trojice byla živena hojnými meditacemi a nabyta dokonce církevní dimenze. Od roku 1886 si začíná uvědomovat tento svůj prorocký úkol a inspiraci, aby napsala papeži Lvu XIII. a podnítila ho k akci, která znamená církevní obnovu.

Blahoslavená Helena Guerra a papež Lev XIII.

Její dopisy – bylo jich k deseti – se setkaly s kladným ohlaselem. Po laskavých výzvách mystičky z Luccy se papež obrátil na Církev několika dokumenty, které jsou uvedením do života podle Ducha Svatého a je možno je pokládat za „návrat k Duchu Svatému“ ve velmi naléhavých dobách. Bylo to breve *Provida Matris Charitate* v roce 1895, encyklika *Divinum illud munus* v roce 1897 a v roce 1902 dopis biskupům *Ad fovendum in christiano populo*.

Lev XIII. přijal Helenu Guerra 18. října 1897 ve zvláštní audienci, povzbudil ji, aby pokračovala v apoštolátu Ducha Svatého a schválil její řeholní kongregaci, které dal jméno *Oblátky Ducha Svatého*, což lépe charakterizovalo jejich poslání. Jelikož biskupové a kněží neprojevovali zájem o spolupráci se Svatým otcem v této věci, naléhala bl. Helena na ještě intenzivnější a více organizovanou aktivitu, která by vedla k *obnově tvárnosti země* v Duchu Svatém. V této své horlivosti vydala několik brožur, které se šířily i v zahraničí.

Léta sebeobětování

Smrt Lva XIII. znamenala také konec této její aktivity. Ale více než tato smrt dal nový směr jejímu životu sám Pán: měla až do konce naplnit roli „oběti lásky a smíru“ za papeže a Církev. V jejím společenství propukly spory a nedorozumění a způsobily jí mnoho bolestí a ponížení.

V listopadu dostala těžký zápal plic. Zbývající měsíce jejího pozemského života byly živým svědectvím Kristu, jeho velikonočnímu tajemství a Duchu Svatému. Jedné ze spoleusester, která byla svědkem jejího fyzického utrpení, odpověděla

Blahoslavená Helena Guerra

Helena větou, která představuje syntézu celého jejího života: *Všechno pro Boha-Lásku*. Zemřela 11. dubna 1914. 26. dubna 1959 ji Jan XXIII. prohlásil za blahoslavenou.

Kritický pohled na tehdejší svět

Helena byla žena s vysokou kulturou a byla velice otřesena některými jevy doby, ve které žila. Bylo to jednak zednářství se svou mohutnou a všude pronikající organizací; pozitivismus se svými materialistickými závěry; politická hnutí se silně antiklerikálními tendencemi a nepřátelstvím vůči papeži; modernismus s nebezpečnými deformacemi víry.

Nebojí se ani poukazovat na strnulost řeholního života, nedostatečnou formaci, mentalitu vlašnosti jak u kněží, tak laiků, u nichž postrádá živé svědectví, které je kvasem obnovy života.

Helena zasvětila svůj život zasvěcení v naději a očekávání žádoucí „obnovy tvárnosti země“, která měla svůj historický počátek v den Letnic ve Večeřadle, v den, kdy Duch Svatý sestoupil jako Posvětitel... Učitel... Utěšitel..., aby potvrdil, dále rozvinul a prohloubil poselství Ježíše Krista a učinil z Církve „Společenství svatých“.

Večeřadlo jako nenaplněné tajemství

Její oblíbenou výzvou bylo: *Vstupme do Večeřadla!* Ale tato výzva znamená především zno-

Bílé holubice z Fatimy

vu vyvolat všechno to, co se má v Církvi ustavičně uskutečňovat, a to je velikonoční tajemství: umučení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista se má ustavičně aktualizovat v každém věřícím.

To, co se stalo ve Večeřadle od Poslední večeře až do Letnic, je ve skutečnosti série Božích aktů, obdařených nevyčerpatelnou potencialitou, která projektuje budoucnost pro lidstvo až do skonání věků.

Tak např. nedokonaný fakt je Poslední večeře Páně: ona velikonoční Večeře má ve skutečnosti charakter *první* Večeře, *první* Paschy, která bude opakována a obnovována donekonečna a bez hranic.

Skutečnost Umučení, na které se Pán ve Večeřadle připravuje, je taktéž nenaplněná: každý věřící je v určitém smyslu prodloužením vtěleného Slova. Ať už v Církvi nebo v každém jednotlivém věřícím Ježíš dále prožívá mysticky své kalvarské drama. Musíme být prodloužením umučení trpícího Krista. Srdce každého člověka je oltářem, kde Kristus dále přináší svou oběť: všichni jsme povoláni, abychom *doplňovali, co chybí do její plnosti*.

Také zmrtvýchvstání není naplněno a čeká na plné uskutečnění v našem konečném zmrtvýchvstání. Již na této zemi jsme ve spojení se zmrtvýchvstalým Kristem skrze Eucharistii, *záruku budoucí slávy*.

Konečně nenaplněným faktem jsou Letnice, ve kterých Pán dále naplňuje svůj slib z Večeřadla: *Sešlu vám Ducha, který s vámi zůstane navždy*.

Permanentní Velikonoce, permanentní Umučení, permanentní Letnice, permanentní velikonoční tajemství, dosud nenaplněné, které má být dovedeno k naplnění: to je život Církve včera, dnes, stále, dokud On, Kristus, nepřijde ve slávě...!

Duch Svatý Církve nejen ožívuje, ale také řídí, modeluje, obohacuje, obnovuje svými dary a interpretuje znamením času.

V roce 1946 nesli sochu Panny Marie Fatimské v procesi z Bombarralu do Lisabonu a v neuvěřitelně velkém průvodu byli dva přátelé. Lidé jásali a oslavovali Pannu Marii jako ještě nikdy. Jeden z těchto přátel – Carlos – se přidal k jásajícím, ale druhý – Fernando – měl na rtech jen pohrdavý úsměv. „Ještě ve dvacátém století aby se člověk díval na něco takového. Prosím, ať se Maria uctívá, ale to zde je jen socha, to hranice s modloslužbou! To je opravdu příliš,“ dodal.

Podívali se k nebi a přitřepali tři bílé holubice, jak krouží nad procesím. Pak se snesly, oblétny sochu a posadily se na podstavec jedna vedle druhé Madoně k nohám. Následovaly výkřiky radosti, potlesk, střelba z moždířů, ale ptáci se toho vůbec nelekali. Spadl na ně déšť květů, ale oni neodletěli. Naopak. Když tento déšť houstl, jen sklonili hlavy a roztáhli svá křídla. Tiše vrkali a přitiskli se ještě blíže k soše. Setrvali tak celé hodiny a dny, nechali se krmit, aniž by změnili své místo.

Ani když socha vstoupila v Lisabonu do katedrály, neopustily holubice své místo. 6. prosince při slavnostní bohoslužbě sedla si jedna holubice jako symbol Ducha Svatého na korunu Matky Boží. Během svatého přijímání, ke kterému přistupovaly čtyři tisíce věřících, obrátila se holubice s roztaženými křídly směrem k oltáři a setrvala v této poloze představující klanění až do konce. Lidé to s úžasem pozorovali. Fernando byl přítomen a zvedal vzhůru děvčátko, aby lépe vidělo Matku Boží, které posílalo pusinky.

Z Albert Pfleger, Maria siegt 5, 1976

Církve je tedy *permanentním Večeřadlem*, které stále znovu vzniká a pokračuje pod posvěcujícím vedením Ducha Svatého, který *obnovuje tvář země*.

Jedná se o opravdovou obnovu, o vytvoření mentality Večeřadla, o osvojení mentality prvních křesťanů v rodící se Církvi. To byla Církve – komunita, nikoliv jen Církve – společnost.

Svatosti

Podle blahoslavené Heleny Guerra to, co obnovuje Večeřadlo v čase a prostoru, je aplikace svátosti v prožívání těchto svátostí.

Křest znamená znovuzrození mysli, srdce a vůle. Efektem křtu je zrození v Bohu. Pokřtěný je vnitřně přetvořen, obnoven. Umírá s Kristem hříchu a vstává s Kristem v milosti, stává se Božím dítětem.

Umělcem tohoto nového života je Duch Svatý, který uděluje pokřtěnému milost, božský život, činí z něho „druhého Krista“, působí v něm prodloužení vtělení Slova a začleňuje ho do mystického Těla Kristova, do Církve.

V bířmování nám Duch Svatý uděluje plnost své přítomnosti a svého působení. Bířmování

je svátost „růstu“ a „zdokonalení“, je to svátost dospělého, která ho zapojuje aktivně a odpovědně do Kristovy Církve. V bířmování Duch Svatý, již přítomný od křtu, umocňuje a pozvedá k dokonalosti všechno to, co vložil již ve křtu, aby dospělý mohl jednat jako dokonalý křesťan a byl co nejpodobnější Kristu. Bířmování je jeho ponořením do trvalých Letnic Církve a účasti na plnosti Ducha v Církvi, jsou to osobní Letnice.

Eucharistie

Svým charakterem je bířmování udělováno v rámci eucharistické slavnosti. Helena nedokáže odloučit Eucharistii od Letnic. Prožívá Eucharistii v klimatu bířmování.

V Eucharistii si připomínáme Krista a jeho tajemství: jeho obětování ve Večeřadle a jeho *obětování* a smrt na Kalvárii, jeho *zmrtvýchvstání* a jeho zjevení se učedníkům ve Večeřadle i *seslání Ducha Svatého* učedníkům, shromážděným v modlitbě opět ve Večeřadle. To všechno je mše svatá: setkání s Kristem, který znovu ožívá s námi a uprostřed nás ve velikonočních tajemstvích. Každá mše svatá je jeho návratem mezi „své“, kterými jsme my, návrat do „jeho“ Večeřadla, kterým je naše eucharistické shromáždění. Tento velikonoční návrat Krista je provokován, ožiován a veden Duchem Svatým.

V každém okamžiku eucharistického tajemství zasahuje Duch Svatý, působí v Duši a v Srdci Krista, ale působí také v duši a v srdci účastníků, ve kterých opakuje své Letnice setkáním s eucharistickým Kristem. To, co nejvíce uchvacuje v meditacích bl. Heleny, je skutečnost, že Duch Svatý působí v bířmovaném jako prodloužení Kristova vtělení.

Eucharistie ve službách obnovy světa

Naše „připomínka“ Pánových Velikonoc je v nás úplná, když i my se naučíme jednat jako

ZÁSVĚTNÁ MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

zmrtvýchvstalý Kristus skrze Ducha Svatého a hlásáme jeho zmrtvýchvstání s láskou celým svým životem, aktivitou našeho apoštolátu: jen když Eucharistie působí toto naše zmrtvýchvstání, stává se skutečným pramenem naší křesťanské existence.

Pro Helenu se tedy Eucharistie stává svátostí obnovy, svátostí otevření vůči světu, spojujícím obloukem mezi církevní komunitou a světem, Večeřadlem, kde každý jeho prvek je zaměřen na vlastní „obnovu“ osobní z hlediska „obnovy tvářnosti země“. Birmovaní tak jako apoštolové rodící se Církve vycházejí z Večeřadla hlásat ukřižovaného Krista, který klade počátek „obnovy“ celé země, celého lidstva.

V jejím slovníku je toto jednání označeno termínem služba. Život jako služba, která má svůj první zdroj ve křtu a v birmování a uskutečňuje se v Eucharistii. To je výslovná charakteristika duchovní nauky blahoslavené Heleny Guerra.

Láska k druhým je projekce lásky dosažené v eucharistickém tajemství: každá služba má začínat Eucharistií, bez níž by ztrácela autenticky křesťanský obsah. I její služba a prorocký úkol se rodí u paty Kříže a ve Večeřadle během eucharistické slavnosti. Přípravuje se a žije z oltáře během eucharistické oběti.

MODEL DUCHOVNÍ OBNOVY: NEJSVĚTĚJŠÍ PANNA

Panna vtělení

Jestliže obnova Církve má vycházet z Večeřadla, tedy z eucharistického Krista a jeho Ducha, musí vycházet také od Marie. Dnešní Církev se musí shromáždit tak jako rodící se Církev kolem Marie a s ní prožívat své Letnice.

Helena se nespokojuje jen s rozjímáním o Marii ve Večeřadle, ale sleduje cestu Ducha Svatého v různých fázích tajemství spásy. Maria se stává první dcerou a vyvoleným tvorem Ot-

Božský Duchu, který jsi sestoupil s takovou hojností Tvého světla a Tvých darů na první společenství shromážděné v den Letnic ve Večeřadle, hle, před Tebou je toto společenství, které tě prosí, abys nad ním obnovil, co jsi vykonal v onen památný den.

A aby se tak mohlo stát, zasvěcujeme se Ti, obětujeme Ti svou mysl, svou vůli, své srdce.

Výkupná oběť, kterou Kristus, vtělené Slovo, uskutečnil především svým utrpením a smrtí a chtěl ji svěřit své Církvi, byla Tebou dovršena Letnicemi a nikdy neustane.

Ale aby v nás byla intenzivnější a plodnější a abychom byli platnými údy Církve, živými a stále se duchovně rozvíjejícími, odevzdáváme se Tobě zcela a beze zbytku.

Ať Tvoje světlo osvětluje naši mysl, abychom vždy hledali pravdu a nedali se svést falešnými proroky. Tvoje milost ať omladí naši vůli a učiní ji schopnou odporovat nástrahám ďábla a zkázy. Tvoje dary ať z nás učiní apoštoly slovem i příkladem.

Ó božský Duchu, opakuj v nás záznaky milosti, které se osvědčily na prvním společenství při Tvém seslání, dej, ať žijeme v Tobě a přivádíme k Církvi a Kristu Vykupiteli ty, kteří nás obklopují, a přispějeme tak k obdivuhodnému plánu spásy lidského rodu, který v Letnicích přinesl první obdivuhodné plody. Amen.

ce a skrze vtělení se stává Matkou Slova. Od okamžiku vtělení Duch Svatý plně obsazuje Mariino srdce, které se stává svatyní Ducha a Duch Svatý se stává jejím vnitřním Vůdcem.

Maria plně odpovídá na dary Ducha Svatého, které se v ní nacházejí nejen v plnosti, ale rozvíjejí se s takovou intenzitou jako v žádném jiném tvorů v síle mateřství, ke kterému je povolána.

„Jsem služebnice Páně“

Okamžik, který v tajemství vtělení hluboce uchvacuje Helenino srdce, je chvíle, kdy Maria odpovídá andělovi: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.*

Slova anděla a Panny se prolínají v Helenině mysli a srdci a plně orientují její vnitřní život a její spolupráci s Duchem Svatým ve vztazích k Bohu i k bratřím. Andělova slova – *Pán s tebou* jsou pro ni příležitostí naplnit zápalenou svou jednotu s Bohem, která je nemožná bez Ducha, jehož je Maria plná. Ale jsou to především slova – *Jsem služebnice Páně*, která jsou syntézou jejího života jako služby. Píše ve svém deníku: *Slova Jsem služebnice Páně říkám co nejčastěji, ale říkám je v duchu odříkání a poslušnosti a říkám je nejvíce v okamžiku svatého přijímání.*

Zpěv Magnificat

Zpěv Magnificat je zpěv lásky, který se z Mariina srdce přenáší do srdce Heleny a zůstává v ní autentickou formou díkyvzdání nejen eucharistického: *Dopřej mi, Pane, abych nelhala, když říkám: „Velebí má duše Pána.“ Jestliže nám Boží milost pomáhá při jakémkoliv úkonu ctnosti, je Magnificat nejvhodnějším poděkováním. A spojuje: Abych mohla říkat opravdově „Magnificat anima mea Dominum“, musím nejdříve říct slovy i skutky: „Jsem služebnice Páně“.*

Panna na Kalvárii

Je-li Ježíš jediným Prostředníkem, je také pravda, že měl ve svém spásném díle společníci ve své Matce. Maria je v síle svého mateřství Ježíše u paty kříže spojena v lásce s utrpením svého Syna jako Královna mučedníků, první ze všech tvorů doplňuje, co schází do plnosti Kristových útrap.

Pro Helenu je Maria „nejkrásnější obětí“, protože odpověděla na výzvu Ducha Svatého a dala se plně k dispozici pro spásu

lidstva. Tak se úplné sebeobětování Syna stává úplným sebeobětováním Matky, k Vykupiteli se připojuje Spoluvykupitelka.

Helena chce mít s Marií účast na tajemství Kříže, aby podle svých možností přispívala k tajemství spásy. Proto si vybrala mystické jméno „Ježíšova Ukřižovaná“ jako svůj duchovní program sebeobětování. Aby přispěla ke spáse bratří, spojuje se nejen se Synem, ale i s Matkou, nejen s láskou, ale s „dílem a modlitbou“, „jen dílo je málo“ a „jen modlitba nestačí“, abychom přispěli ke spáse bratří, je zapotřebí trpět a uskutečnit tak co nejdokonaleji podobnost Matky se Synem.

Panna ve Večeřadle

Helena Guerra v prorockém plánu Církve jako prosícího Večeřadla přisuzuje důležitou roli Marii, podobnou té, jakou měla v historickém Večeřadle v Jeruzalémě. Maria se modlí s apoštoly v očekávání příchodu Ducha Svatého, po Letnicích zůstává s nimi pro dobro rodící se Církve a aktivně s ní spolupracuje. Církev se rodí duchovně z Marie, která není jen Matkou Ježíše, ale také jeho skutečně v Církvi. Slave-

MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

Přijď, Duchu Svatý, vylíj na nás prameny svých milostí a probuď nové Letnice ve své Církvi!

Sestup na své biskupy, na své kněze, na řeholníky a řeholnice, na věřící i na ty, kteří nevěří, na nejzatvrzelejší hříšníky a na každého z nás!

Sestup na všechny národy světa, na všechny rasy, na všechny třídy a na všechny druhy osob.

Zalomcuj s námi svým dechem, očisti nás od každého hříchu a osvoboď nás od všech omylů a každého zla!

Zapal v nás svůj oheň, dej, abychom hořeli a stravovali se tvou Láskou!

Nauč nás chápat, že Bůh je všechno, všechno naše štěstí, všechna naše radost a jen v Něm je naše přítomnost, naše budoucnost a naše věčnost.

Přijď k nám, Duchu Svatý, přetvoř nás, spas nás, sám smiř nás, sjednoť nás, posvěť nás!

Nauč nás být zcela v Kristu, zcela v tobě, zcela v Bohu!

Prosíme o to na přímluvu, pod vedením a ochranou blahoslavené Marie vždy Panny, tvé neposkrvněné Nevěsty a naší Matky, Královny míru! Amen.

ni Letnic má tedy zvláštní mariánský význam.

Církevní společenství by bylo bez Marie neúplné, protože každé společenství je Večeřadlo a Večeřadlo bez Marie ztrácí svůj první gravitační střed: Maria nás vede k Duchu Svatému, tak jako k němu vedla apoštoly. Duch Svatý nás vede ke Kristu, Kristus ke Slovu, Slovo k Otci.

Mariina přítomnost má své specifické funkce: *příkladu* (Učitelka modlitby), *sjednocení* (Společnice modlitby), *účinnosti* (Prostřednice milosti). Modlitba církevního společenství musí být proto také mariánská. Tak i osobní Večeřadlo věřícího je nemyslitelné bez morální a účinné přítomnosti svaté Panny: *I když věřící žádají od Marie takřka všechno, často bohužel opomíjejí prosit ji, aby nám dopřála Dar Nejvyššího - Ducha Svatého.*

Jako opravdová realista, i když schvaluje i citovou úctu k Panně Marii, nemůže přehlížet to, co je v této úctě podstatné: vylíti Ducha Svatého. *Chceš-li, aby byla tvoje modlitba opravdu účinná, udělej to jako apoštolové: spoj se*

s Marií, modli se s Marií, a Maria bude prosit za tebe.

Následování Panny Marie

Tak jako máme usilovat, abychom byli podobní Kristu „plnému Duchu Svatého“, pokud chceme být autentickými křesťany, musíme také následovat Marii, „plnou Ducha Svatého“. Naše vztahy k Duchu Svatému mají být vedeny následováním Marie, Stánku Ducha Svatého, té, která plně odpovídala na jeho vnutití. Toto napodobování Panny Marie v jejím vztahu k Duchu Svatému je nejdokonalejší obnovou lidské mysli i srdce.

Helena zdůrazňuje spojení mezi Marií a Eucharistií: Eucharistické tajemství je potencionálně přítomno v Panně při vtělení: *Ježíš se vtělil v Marii, aby se pak mohl vtělit ve svých věřících skrze eucharistické přijímání.*

Všechna obnova, která je také formou služby, musí spočívat na trojím základě: na Kristu, který je jejím pramenem; na Duchu Svatém, který je jejím motorem; na Marii, která jako Kristova Matka je prostřednicí sestoupení Ducha Svatého do jednotlivých duší i na celou Církev a je vzorem duše „plné Ducha Svatého“.

Podle brožury Rinoviamoci nello Spirito Santo k Jubilejnímu roku 2000, bez uvedení autora

DEVÍTILETÁ „MANŽELKA“ USPĚLA U SOUDU

Devítiletá dívka v Saúdské Arábii, kterou otec provdral za úplatek 10 000 €, podala žádost o rozvod. Matka ji v tomto úsilí podporovala. Soudce se odvolával na proroka Mohameda, který si vzal za ženu mladou dívku. Obhájce však namítl, že to byl sňatek jen na papíře a že prorok dětské sňatky odmítal. Odvolal se na skutečnost, že Mohamed odmítl dát svou mladou dceru Fatimu svým druhům Abu Bakrovi a Omarovi, protože je příliš mladá. 50letý manžel dvou dalších žen nabízel dívce a její matce 30 000 riálů.

OPATŘENÍ PROTI CHŘIPCE

Biskup v texaské diecézi Austin zakázal v kostelích přijímání věřících z kalicha a nařídil vysušit a dezinfikovat kroupky. Kromě toho dal uveřejnit na internetových stránkách obšírné informace o prasečí chřipce a ochranných opatřeních proti možnému nákaze.

-rv-

Duch v Církví

9. května 1897 vydal papež Lev XIII. encykliku *Divinum illud munus*, která je celá věnována Duchu Svatému. Křesťanské společenství dosud nedostatečně vnímá oživující přítomnost Ducha Svatého v Církví i v životě věřícího. *Snad ani za našich dnů nechybí těch, kteří by na otázku, jak se kdysi zeptal svatý Pavel, zda přijali Ducha Svatého, odpověděli: Ani nevíme, že existuje Duch Svatý. I když nevědomost není tak velká, jistě u velké části tato znalost chybí.*

V době, kdy Lev XIII. napsal tato slova, žila v italském městě Lucca Helena Guerra. Narodila se zde 23. června 1835 a zemřela rovněž zde 11. dubna 1914. Založila řeholní společnost Obláky Ducha Svatého, která pečuje o školní a duchovní výchovu mládeže. Do seznamu blahoslavených ji zapsal Jan XXIII. 26. dubna 1959. Tato blahoslavená pociťovala silnou touhu šířit úctu k Duchu Svatému. V roce 1886 napsala: „Napadla mě myšlenka napsat papeži, ale zatím jsem nemohla udělat více než svěřit na papír to, co bych mu chtěla říct.“ Pak na radu jedné osoby od toho záměru upustila.

Ale byly zde i další osoby, které se zabývaly podobnou myšlenkou a přiměly Helenu, aby oznámila papeži touhu k širší propagaci Ducha Svatého. K nim se připojil také Mons. Giovanni Volpi, děkan u svatého Michala v Luce, pozdější pomocný biskup v Arezzu a duchovní vůdce Heleny a Gemmy Galgani.

Ve svém deníku napsala Helena, že k dopisu papeži ji vyzývala především Erminia Gioretti, která obdržela tento podnět vnitřním vnuknutím. I když Helena nebyla nakloněna tomu, věřit takovým mimořádným věcem, nakonec vyzvala Erminii, aby jí odhalila svá vnitřní vnuknutí (*locutio interna*). Erminia mimo jiné sdělila: „Slyšela jsem uvnitř Ježíšův hlas, který mi říkal: *Lás-*

ka není poznána, Láska není milována, Láskou se pohrdá... řekni matce, ať napíše dopis Svatému otci a poprosí ho, aby sjednotil všechny věřící k vytrvalé modlitbě..., aby mnoho prosili Ducha Svatého, aby všechna srdce byla přivedena k Bohu.“

Helena pak dodává: „Sdělení, které mi řekla Erminia, mě přesvědčilo, že je to vůle Boží, aby mezi lidmi rozkvetla úcta k Duchu Svatému a abych to napsala papeži.“

Mons. Volpi při soukromé audienci hovořil se Svatým otcem 7. února 1894 o Heleně a její tou-

ze propagovat kult Ducha Svatého. Předal mu dopis bl. Heleny Guerra a Lev XIII. na to reagoval 17. dubna 1895 svým breve *Provida Matris Charitate*. Následovaly její další dopisy papeži, v kterých žádala ještě větší propagaci úcty k Duchu Svatému a prosila ho, aby „spojil věřící v jednomyslné a ustavičné modlitbě k Duchu Svatému“ (1. prosince 1895), aby se tak „pokročilo vpřed a v Církví se definitivně otevřel opravdový dům modlitby, Večeřadlo, kde by věřící, spojení s Matkou Boží, která se tolik modlila s apoštoly v jeruzalémském Večeřadle, naléhali na Ducha Svatého ustavičným *Veni Sancte Spiritus*,

aby obnovil tvář země“ (6. listopadu 1896).

Odpovědí na toto přání byla encyklika *Divinum illud munus*, o které si Helena zapsala do svých poznámek: „Tuto encykliku obdržela ubohá sestra Helena jako odpověď na dopisy, které psala papeži Lvu XIII. v letech 1895–1896.“

V encyklice papež uvádí, že každá úvaha o Duchu Svatém musí vycházet z výstižné znalosti Nejsvětější Trojice, která je „středem všeho“. Encyklika pak připisuje každé z božských Osob její specifické vnější působení: *Proto je v Církví obvyčejem přepisovat Otci díla moci, Synu díla moudrosti a Duchu Svatému díla lásky.*

Proto jsou Duchu Svatému připisována díla lásky od počtí Krista až ke všemu jeho konání. Jak Kristus, tak i Církev je oplodňována Duchem Svatým: *Postačí vědět, že je-li Kristus hlavou Církvě, pak Duch Svatý je její duší, to, čím je duše v našem těle, tím je Duch Svatý v Církví, Těle Kristově* (6).

V dalších částech encykliky je ústředním tématem působení Ducha Svatého v životě věřícího, který dospívá k víře a k věrnosti milosti působením Ducha Svatého (7, 8, 9, 10).

Papež uzavírá encykliku výzvou k ustavičné modlitbě k Duchu Svatému, *kterého všichni velice potřebujeme. Nelze pochybovat, že tyto modlitby nezůstnou nevyšlyšeny, když Duch Svatý nás sám ujišťuje, že se za nás přimlouvá nevyšlyšnými vzdechy.*

Inspirace bl. Heleny Guerra byly skutečně prorocké. Mluví o cestě obnovy a působení Ducha Svatého v přetváření světa do podoby království Božího, jak se za to modlila sama bl. Helena: „Sešli, Bože Spasiteli, Lásku božského Ohně..., sešli ho jako pouto svaté jednoty, sešli svého Ducha jako stvořitele nové společnosti svatých, jako obnovitele tváře země.“

L'Osservatore Romano
8. května 1997

PROBLÉM LAIKŮ

Katoličtí laici v Německu jsou sice dobře organizováni, ale kontakty s hierarchií a vzájemná znalost nejsou na dobré úrovni. Biskupská konference a Ústřední výbor německých katolíků se navzájem neznají. Projevilo se to v souvislosti s volbou nového prezidenta Ústředního výboru, kterého biskupská konference odmítla jako nevhodného. Byl spoluzakladatelem instituce *Donum vitae*, která nahrazovala Vatikánem zakázané církevní poradenství pro těhotné ženy, které právně umožňovalo přístup k potratu. Biskupská konference také ostře kritizovala prohlášení, které vydal Ústřední výbor německých katolíků ke křesťansko-židovským vztahům a které obsahuje vážné teologické nedostatky.

-rv-

Pán Ježíš o svých kněžích

ZÁKLADNÍ PRVEK PŘETVOŘENÍ VE MNE?

LÁSKA - DUCH SVATÝ

Jestliže jsem Já slib Otce, je Duch Svatý Můj slib, Moje naléhavá prosba Otcí ve prospěch Mé Církve, celého lidstva, shovívavost Otce, tj. Lásky, sebedarování samotné Lásky.

Pro člověka je Duch Svatý plodem Mé modlitby, Mé horoucí modlitby, tj. nevýslovným voláním lásky Mého Srdce Boha-Člověka, Mou největší nežností ve prospěch světa a především ve prospěch Mých kněží. Prosil jsem za ně zvláštním způsobem Ducha Posvětilitele, který je nestvořené Světlo, aby osvětlil Moji milovanou Církev a aby ji posvětil.

Bez Ducha Svatého by nemohla existovat Moje Církev ani Moji kněží, Moje vykoupění by bylo neúplné. Ale protože Církev byla počata a od věčnosti uskutečněna v plánu Trojice, i Duch Svatý byl od věčnosti určen, aby ji řídil.

Cím by byla Církev bez Ducha Svatého? Neexistovala by, ale nekonečná láska Boží k člověku již vylila na kněžské duše Ducha, který oživuje a přetváří. Proto kam sestoupí Duch Svatý, tam plodí Mne, tam klade plodné sémě přetvářející milosti, která může přijít jen od Ducha Svatého.

Já jako člověk jsem mistrovským dílem, ve kterém má Božský Duch zalíbení.

Ježíš vtělený, Ježíš Vykupitel a Spasitel, který odměňuje a oslavuje, je rozkoší Ducha Svatého. Já jsem jeho sláva, jeho radost, jeho triumf nad Zlým.

Když projektoval svůj plodný a nejčistší Stín v rovněž nejčistším Mariině lůně, věděl, že Já budu nejsvětějším plodem tohoto mocného a božského oplodnění, které vychází od Otce.

Již tehdy se Duch radoval z onoho Květu, z onoho poženého Plodu, Ježíše, ve kterém

měl věčnou rozkoš, a rozjímal o něm jako o svém díle a vyzdobil Moji stvořenou duši všemi charismaty Trojice.

Nikdo kromě Boha v jeho Trojici Osob a v jednotě své podstaty nemůže pochopit jedinečnou a nekonečnou radost, jakou jásal Duch Svatý, když působil v Mariině panenském lůně vtělení Božského Slova. Já jako Bůh-Člověk jsem jeho radostí a On se těší z toho, že Mě může představit Otcí jako veliký triumf své lásky, jako odlesk jeho nekonečných dokonalostí, obohacený o nesčíslné milosti, v němž má zalíbení jakožto ve spásném a oslaveném díle.

Od koho jsem přijal inspiraci k smrti na Kříži? Od Ducha Svatého.

Kdo jiný než On, který je Lásky, mohl zvětšit lásku v hostii proměňované, dokud bude existovat Církev na světě?

Kdo Mě jako člověka ustavičně inspiroval?

Jestliže Otec zplodil ve svém lůně milovanou Církev, Duch Svatý, který vzal ode Mne to, co bylo jeho, zformoval a zkonzoval Církev na zemi na výkupné bázi. Proto Církev je láska, rozlévá lásku, vlévá lásku a všechny její zákony a všechna její nauka je láska, ryzí láska.

Duch Svatý to zařídil takovým způsobem, aby Církev měla ve svatém Petru a jeho nástupcích neměnitelnou základnu: lásku a jen lásku. Protože tento základ lásky, na kterém trní Duch Svatý, je jediným pevným základem, který může odolat satanským útokům. Božská láska je neotřesitelná, nikdy se neunaví, nikdy se nezmění a potrvá do konce věků v bojující církvi a bude pokračovat věčně v církvi vítězné.

Bůh nebouřá to, co učinil, a to, co oplodňuje Duch Svatý, je věčné.

Jaký je základ přetvoření kněží ve Mne? Lásky! A kdo je Lásky, ne-li Duch Svatý?

Já jako Bůh jsem láska a jsem láska jako Člověk. Ale kdo je ve Mně jako v Bohu-Člověku věčná a nekonečná láska, nekonečná láska v lůně Otce, ne-li Osoba Lásky? Duch Svatý, Pouto Světla a láskyplného oplodnění, nejvyšší a jediná Lásky, ze které pocházejí všechny svaté lásky.

A kdo vytvořil Mne jako Člověka, jako Ježíše-Lásku v lůně Panny Marie, ne-li věčná projekce lásky, plodný Stín Lásky, Duch Svatý?

Já jako člověk více než kdokoliv jiný žiji v jednotě s tímto Duchem lásky, který je neklamnou extází nejblaženější Trojice, jeho rolí je, aby byl mezi Otcem a Synem onou věčnou blažeností lásky, tím, co sjednocuje: svatostí, vznešeností a dokonalostí jednoty.

Duch Svatý, i když vychází z Otce i ze Syna, je sladkým poutem, které svazuje a uskutečňuje Jednotu Trojice.

Kdybch vám dal možnost stanout nad těmito hlubokými a neprobadatelnými propastmi jednoty, přesvědčili byste se o této pravdě, pro Trojici tak líbezně a svatě: to, co Duch Svatý uskutečňuje, je jednota; ona se z Něho věčně rodí a On sám ji zvětčuje. On sám je jednota, právě proto, že je Lásky a jednota je Lásky.

Je jasné, že jsem nejen uvnitř jednoty, ale utvářím tuto jednotu, protože jsem jen jedno jediné Božství s Otcem i s Duchem Svatým. A Moje svaté Lidství pro hypostatickou jednotu Mých dvou přirozeností nebylo, tak říkajíc, ponížením pro Božství, ono bylo v intimním a neoddelitelném styku s Mým lidstvím oslaveno, protože ve Mně nebyla osoba lidská, ale jen božská.

Jsou, byly a vždy budou tři božské Osoby s jediným božstvím, jedna jediná podstata v jednotě Trojice a Já Bůh-Člověk jsem nadále jediný Bůh s Otcem a Duchem Svatým. Moje lidství, rovněž božské pro svůj kontakt

s Božstvím, je triumfem Ducha Svatého, Vítězstvím Otce a trvalou připomínkou, je-li to možno říct, všeho kněžstva ve Mně, celého lidstva ve Mně.

Já, Ježíš, jsem byl Bůh na zemi a ve Mně nebylo nic, co by bylo božské.

Vtělení Božského Slova bylo aktem nekonečné lásky a nezměnitelným vylitím lásky. Ale když jsem přijímal tělo z Marie, byl jsem stále Bůh, a nyní se svým zbožštěným tělem, takovým, jakým bylo na zemi, nepřestávám být Bohem, když jsem sublimaloval toto Tělo, v bolesti přetvořené v lásku.

Já jsem Lásky, vše jen Lásky v Těle, v Duši, v Božství. Můj Duch na zemi byl Duch Svatý - Lásky, který Mě předává svou podstatu Lásky, který sjednocuje Trojici skrze Lásku.

Protože jsem Lásky, nemusel jsem se přetvářet, narodil jsem se dokonalý silou svého Božství (neoddelitelného od Mé lidské přirozenosti).

Jestliže kněží touží přetvořit se ve Mne, nechť vědí, že velkým transformátorem, jediným, který transformuje, očišťuje a posvěcuje, je Duch Svatý.

Nejrychlejší a nejbezpečnější způsob, jak se přetvořit ve Mne, je být Mou kopií; ale tento ideální návrh může uskutečnit jen Duch Svatý. Jak? Skrze Jednotu Trojice.

Protože jsem věděl, že toto je jediný prostředek, jak přetvořit kněze ve Mne, než jsem vystoupil do nebe, slíbil jsem seslat to největší, nejmilovanější, co jsem mohl své Církvi slíbit, a to je Duch Svatý, proslil jsem Otce, aby se vylil skrze tohoto Ducha Svatého v božské plodnosti, tj. v kněžských povoláních zplozených v lásce, zrozených pro lásku a přetvořených pro Boží slávu do samotné lásky. (CC 213-224)

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 447-451

Přeložil-lš

Požehnání otce Pia

Požehnání, které udělil otec Pio manželům Licii a Septimovi Manelliovým, přineslo bohaté ovoce nejen v 21 dětech a 53 vnucích. Tito rodiče kráčeli společně cestou křesťanské dokonalosti tak odhodlaně, že v lednu 2009 byl zahájen proces jejich blahorečení. Jejich syn Štěpán založil papežsky schválené řeholní společenství Františkáni Neposkvrněné, které má dnes 800 členů z celého světa.

Septim Manelli se narodil 25. dubna 1886 v Terame v Itálii. Jeho rodiče dbali o co nejlepší jeho vzdělání až po studium italské literatury, ale o křesťanské víře věděl velice málo.

Když měl 33 let, poznal ženu, ze které se nakonec vyklubala satanistka. V její přítomnosti se cítil stále hůře a hůře a snažil se vyhýbat stykům s ní. Ona však nechtěla jen tak odejít a musel za to draze zaplatit. Vypráví: „Tato žena měla démonickou sílu, kterou používala tak, že mě duchovně i psychicky trýznila, kdekoliv jsem byl. Neměl jsem vůbec klidu. Někdy jsem se cítil být u konce svých fyzických sil a bál jsem se, že zešílím.“

Ve své nouzi jsem si vzpomněl na jednoho kapucína, který měl výjimečné dary, a tak jsem se rozhodl, že u něho vyhledám pomoc. V roce 1924 jsem přišel do San Giovanni Rotonda a svěřil jsem se P. Piovi: – *Když mi pomůžete dostat se z tohoto pekla, ve kterém se nyní nacházím, stanu se věrným křesťanem a budu vás podporovat.* Pater Pio odpověděl silným hlasem: – *Stále ti budu nablízku, nesmíš o tom pochybovat.* Po sváté zpovědi jsem mohl přijmout sváté přijímání a od té doby jsem s dosud nepoznaným zápallem děkoval Bohu za tento veliký dar. V sakristii mi P. Pio potvrdil: – *Tímto svatým přijímáním jsi přijal přehojné požehnání.* Toho dne se stal Septim jedním z prvních duchovních synů P. Pia, který měl tehdy 35 let. Zcela pod jeho dohledem a pod jeho vedením začal žít křesťanským životem, o kterém jeho

duchovní otec jednou dosvědčí: – *Křesťan, který opravdu žije evangelium.*

Toto je moje rodina

V roce 1926 se 40letý Septim oženil s Licii Gualandriovou z Bergama, která byla o 20 let mladší. Bylo pochopitelné, že pro svoje manželství chtěl přijmout požehnání milovaného otce Pia. Proto jejich svatební cesta vedla do San Giovanni Rotonda, kde se Licie poprvé setkala se svatým kapucínem. Vzpomíná: „Při tomto prvním setkání nám

Manželé Licie a Septim Manelliovi s několika svými dětmi v San Giovanni Rotonu (r. 1951)

požehnal, a když byl s mým mužem sám, předpověděl mu počet našich dětí: – *Budete mít víc než dvacet dětí!* Na druhý den po mé první zpovědi u otce Pia jsem mu vroucně svěčila naši rodinu. On řekl něžně a pevně: – *A jak vás budu chránit! Je to moje rodina! Chránit ji a bránit jsem si vzal za svou povinnost.*“

A tak tomu skutečně bylo. Byl pro tuto rodinu orodovníkem a duchovním otcem. Při každém důležitém rozhodování se s ním otec Septim radil. Ve velmi těžkých situacích se mohl spolehnout na pomoc P. Pia. Bylo tomu tak v třicátých letech, kdy málem přišel o místo učitele, protože neměl fašistický průkaz. Jen díky modlitbě P. Pia nepřišel o zaměstnání a mohl dále učit, což bylo pro rozrůstající se rodinu velmi důležité.

P. Pio pomohl manželům, aby každé dítě přijali jako Boží dar a požehnání. Když se jednou Licie, ztrápená každodenními starostmi o rodinu, obrátila na P. Pia, on odpověděl: – *Dcero moje, nespolehej na své vlastní síly. Bez Boží pomoci by ses nikdy nedokázala postarat o tak velkou rodinu.*

Ano, Boží pomoc pociťovala rodina častěji, a to zcela očividně, např. když jedno dítě bylo těžce zraněno nebo jiné na svou nemoc již umíralo. „Vícekrát zachránil P. Pio svou modlitbou a svým požehnáním naše děti. Stali jsme se svědky zázraků uzdravení, které si nedokázali vysvětlit ani lékaři,“ dosvědčila Licie.

Jeden z těchto zázraků se odehrál již při prvorozeném dítěti. Několik měsíců po narození se u dítěte na čelisti objevil otok, který stále rostl. Lékař rodičům vysvětlil, že jde o zhoubný nádor, který je nevléčitelný a vede k udušení. Když byla rodina

P. Pio křtí malou Marcellu (1947), dceru Licie a Septima Manelliových

Pio a Anna Marie Manelliovi v kruhu své rodiny – sedm z jejich devíti dětí se rozhodlo pro zasvěcený život v řeholním společenství Františkáni Neposkvrněné, které založil jejich strýc Štěpán (na fotografii uprostřed)

na letním pobytu v San Giovanni Rotonda, vzal Septim dítě do sakristie. P. Pio vzal do rukou jeho oteklou hlavičku a políbil ji. Za několik dní si rodiče všimli, že tumor zmizel.

V roce 1935 byla matka Licie svědkem, jak se nevěstvětlitelným způsobem uzdravila dcera 17 měsíců stará. Spadla ze schodů, ležela na zemi a sténala, oči měla zakalené. Cestou do nemocnice Licie ustavičně prosila Pannu Marii a P. Pia o pomoc. Ale než se dostali do ambulance, lékařů už nebylo třeba. Malá se posadila, spokojeně dýchala a usmívala se. Když po nějaké době Septim děkoval P. Piovi za zřejmou pomoc, P. Pio mu s úsměvem odpověděl: – *Vy přece víte, že je zde někdo, kdo se o vás stará.*

Něco velmi cenného pro život

Celá rodina měla hlubokou úctu ke svému duchovnímu otci, kterému za mnoho vděčila. A tak velkou část letních prázdnin trávili v San Giovanni Rotonda. Jeden z jejich synů jménem Pio, který je dnes rovněž otcem devíti dětí, si na tuto dobu vzpomíná: „Byly to dny intenzivního duchovního života. Náš denní program měl pramálo společného s běžnou představou dovolené. Časně ráno ještě za tmy jsme šli do kostela, protože o páté hodině začínala mše svatá s P. Piem. Ta trvala nejméně dvě hodiny. Po krátkém odpočinku jsme se opět vrátili do

Pio Manelli

Anna Marie (jako Piova snoubenka)

Je známo, že sůry Koránu, které vznikly v raném stadiu, jsou mírumilovné, zatímco pozdější jsou také bojovné a agresivní. Podle převládající nauky škol Koránu jsou pozdější sůry směrodatné a „komentují“ sůry dřívější, přičemž „komentují“ znamená prakticky „nahrazují“. Jen příslušné prameny umožňují rozlišit, které sůry vznikly dříve a které později, protože nejsou nijak časově uspořádány. Pokud vím, je sůra 9 jedna z nejposlednějších. V jejím 29 verši stojí: *Bojujte proti těm, kdož nevěří v Boha, ... dokud nedají poplatek přímo vlastních rukou, jsouce poníženi.*

Muslimové používají v náboženském rozhovoru s nevědomými jinověrci sůry ranější, k nabádání vlastních lidí však sůry pozdější. O této prosté, ale účinné taktice se málokdy hovoří. 138 muslimských předáků, kteří podepsali muslimské prohlášení, mohli

kostela, abychom viděli P. Pia, který přicházel do zpovědnice, protože každé z nás děti chtělo políbit ruku svého duchovního otce. Po odpoledním růženci jsme chtěli být také na svátostném požehnání, které P. Pio uděloval v 18 hodin. Vyvrcholením dne však bylo, když jsme mohli přijmout z jeho rukou svaté přijímání. Tímto způsobem jsme už

mít dobrou vůli. Ale v tom nevidím žádnou záruku, že bojovně smýšlející představitelé budou rovněž tak mírumilovně smýšlet. Způsob, jakým jednají s odpadlíky, kterým hrozí často trest smrti, je dostatečným varováním před povrchním optimismem.

Znalec islámu Tilman Nagel v článku „Poselství spásy Koránu a jeho důsledky“ (NZZ 25. 11. 2006) konstatuje, že násilné šíření islámu patří k samé podstatě jeho podání. Na to je bezpočet dokladů (sůra 9,29 nebo 9,111 až k velkým Hadid – sbírkám o džihádu, naplněným mnoha tisíci zprávami z dějin islámu o válečných taženích Mohameda a dobývání prvních kalifátů. Jádrem tohoto podání jsou koncepty z dob Haruna al Rašida (doba Karla Velikého) a nikdo z islámských autorit je do dnes neodvolal.

„Mohamedovy řeči a činy se pro zdrcující většinu muslimů

staly závazným vzorem a vyvolaly v průběhu islámských dějin dobovačské války, kterými se islám proslavil. Věcný mezináboženský a mezikulturní dialog staví tedy pokračovatele islámského dědictví před těžké dilema: Trvání na závazném charakteru Mohamedova předobrazu s jeho bojovnými rysy je ve světě odkázané na mírové soužití nepoužitelný. Je tedy otázka, zda mohou válečné rysy Mohameda zůstat natrvalo pravým pramenem islámského myšlení a jednání“ (Tilman Nagel NZZ 25. 11. 2006).

Presvědčující a burčující jsou v tom směru knihy *Ježíš a Mohamed a Islám a terorismus* od Marka A. Gabriela, někdejšího profesora islámských dějin na univerzitě Al-Azhar v Káhiře, který se stal křesťanem.

Kirche heute 3/2009

Překlad -lš-

jako děti získali smysl pro svaté věci. Naučili jsme se, že na světě žijí svatí lidé, svaté úkony a svaté okamžiky. Pro nás byl P. Pio Ježíšem na zemi a jeho požehnání bylo pro náš život velice cenné.“

Milost pro děti a vnoučata

„Jako děti jsme vyrůstali pod ochranou P. Pia a bylo pro nás samozřejmostí vyprosít si od něho radu při volbě životního partnera,“ vysvětlil nám Pio. „Určitě si umíte představit, s jakými pocity jsem cestoval k P. Piovi. Kolena se mi trásla, když jsem P. Piovi ukazoval naše snubní prsteny. On spontánně odpověděl: – *Ona je dobrou křesťankou.* Potom položil svoji stigmatizovanou ruku na moji, požehnal prsteny a tím i naši rodinu.“

Když v roce 1968 poznala P. Pia i Anna Maria, přijala jeho požehnání. Vyprávěla nám:

„Přáli jsme si, aby nás sezdal P. Pio, ale krátce před naší svatbou 23. srpna 1968 zemřel. Tak jsme se odevzdali vedení P. Štěpána, který je bratrem mého muže. On nám pomohl založit křesťanskou rodinu a darovat život devíti dětem. Sedm z nich se rozhodlo zasvětit svůj život Bohu. Nepochybně vděčíme za to zvláště modlitbě růžence, který jsme se v rodině vždy modlili. Ale je to ovoce požehnání, které spočívá na našich rodičích a naší rodině a které chceme dále věrně uchovávat a předávat. Moje tchyně Licie si požehnání vážila tak, že svou závěť začala slovy: Milé děti, žehnám vás.“

Prameny: M. Manelli,

Mamma Licia;

S. L. Manelli, *Ecco la mia*

familia Casa Mariana

Editrice Frigenta.

Z *Vítězstvo srdca* přeložil -lš-

Solidarita a smírná oběť

Posledním Velkým pátku našel si předseda německé biskupské konference uprostřed vši práce čas na interview v hessenském rozhlase. Při něm kromě nejčastějších témat přišla na přetřes i Kristova smrt a zmrtychvstání. Mnoho věřících se mohlo radovat z jasného arcibiskupova vyznání k prázdnému hrobu. Současně však zazněla nemálo matoucí slova, která se týkala ústřední události naší spásy, totiž Kristovy oběti na kříži.

Je jistě vhodné, ba nutné lidem dnešní doby, kteří jsou nábožensky zcela vykořenění, nabídnout pomoc k pochopení tajemství smrti Božího Syna. Je pochopitelné, že toto téma nelze v takovém případě rozpitvat pod dogmatickou lupou. Otázka

však je, do jaké míry je možno ho takovým lidem přiblížit a nevyločit přitom podstatné obsahy křesťanského zjevení nebo je dokonce výslovně popřít.

Co vlastně arcibiskup Zolitsch přesně řekl? Na otázku moderátora, zda je možno dnes ještě říct, že Ježíš zemřel za hříchy lidí, odpověděl, že Ježíš „nezemřel za hříchy lidí proto, že by Bůh potřeboval smírnou oběť, obětího beránka“, ale spíše jen „s námi lidmi, s naším utrpením a s naší smrtí až do krajnosti solidarizoval“.

Myšlenka, že vtělený Bůh s námi opravdu snášel naše utrpení, je dojemná a křesťanům byla vždy důvěrně známá. K jejímu vyjádření je možno také použít něco jako plošně znějící obecný pojem „solidarita“, kte-

ré patří k uměleckým obrazům Goethovy doby a znamená totéž co „pevné spojení“. Jenže Zolitschova slova vyvolávají otázku, zda Ježíš zemřel a trpěl jen *s námi*, nebo především *za nás*. Spojení trpícího Božího Syna se starozákonním obětího beránkem může znít problematicky, ale co potom znamenají slova, označující Krista za *Beránka Božího, který nese a snímá hříchy světa* (Jan 1,29)? Jak je tomu s jeho vlastními výroky a slovy jeho apoštolů, kteří jeho smrt představují zcela jasně jako smírnou oběť za naše hříchy? Otázka zřejmě zaměstnávala i televizního novináře, který reagoval otázkou: „Vy byste to tedy již neformuloval tak, že Bůh vydal svého Syna, protože my lidé jsme byli tak hříšní? Tak byste to už neformuloval?“ A tady zazněla udivující odpověď freiburgského arcibiskupa:

„*Ne*. On ze solidarity k nám vystavil svého Syna až nejkrajnější nouzi smrti, aby nám ukázal: Tak velice si vás cením, tak mi o vás jde, jsem s vámi v každé vaší situaci.“ Slovo „*Ne*“ je zde trochu příliš, a to, co biskup říká o Ježíšově smrti, je naopak příliš málo!

Na základě plnosti starozákonního i novozákonního zjevení a na podkladě systematického hlásání Církve dokládá svatý Tomáš Akvinský, že Ježíšova smrt *způsobila* naše vykoupení jako oběť, jako dostiučinění, jako zásluha a jako výkupné. Překročilo by rámeček tohoto článku jít do větších podrobností a doložit je z výroků Písma i tradice. Klíčový bod je však možno vyjádřit takto: Pán svým utrpením a svou smrtí přinesl pravou oběť za naše hříchy a stal se tak účinnou příčinou naší spásy.

Jeho „solidarita“ – pokud chci toho slova použít – jde daleko za to pouze „nést se mnou, co jsem zavinil nebo co jsem způsobil zlého, a tak současně vnést do světa Boha, který nám ukazuje cestu z hříchu, viny a ze smrti k životu“ (arcibiskup Zolitsch). Kristus není pouhý asistent při přemáhání utrpení, terapeutický průvodce v nouzi a pomocník při hledání smyslu. Byl naopak „proboden pro naše hříchy, zmučen pro naši nepravost, jeho ranami jsme byli uzdraveni“ (Iz 53,5). Zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám, přibil ho na kříž ve svém umučení (srov. Kol 2,14). Vydal svůj život, jako „výkupné za mnohé“ (Mt 20,28), a tak jsme byli skutečně vykoupeni drahocennou krví neposkrvněného Božího Beránka (srov. 1 Petr 1,18n).

Tyto neúprosné pravdy nám scházejí tam, kde se zapřísaháme Ježíšovou solidaritou s námi, ale kde se nebere v úvahu chvála za velkolepé vykoupení z otroctví hříchu, ďábla a smrti. Navíc právě lidé dnešní doby, od Boha tak vzdálené, si žádají toto pravé poselství.

Z -sks- 9/2009 přeložil -lš-

CÍRKEV ZŮSTÁVÁ MLADOU - dokončení ze str. 2

Vaše liturgie, církevní řád a duchovní dědictví jsou životním svědectvím o rozvoji vaší tradice. Posilujete ozvěnu prvního hlásání evangelia, propůjčujete starým vzpomínkám na Pánovy skutky novou svěžest, zpřítomňujete jeho spasitelné milosti a šíříte znovu první prosté velikonoční světlo a planoucí jazyky Letnic.

Tím způsobem následujete příklad Krista a starozákonních patriarchů a proroků, abyste převedli lidi z pouště na místo života, k Pánu, který nám dává život v plnosti.

To poznamenává celé vaše apoštolské působení, jehož rozmanitost a kvalita je vysoce cenná. Od dětských školek až k vyšším vzdělávacím ústavům, od sirotčinců až k domovům pro seniory, od práce s uprchlíky až k hudební akademii, k lékařským klinikám a nemocnicím, mezináboženskému dialogu a kulturním iniciativám – všude je vaše přítomnost v této společnosti obdivuhodným znamením

naděje, kterou se jako křesťané vyznačujeme.

Tato naděje sahá daleko za hranice našich vlastních křesťanských obcí. Tak často objevujete, že rodiny jiných náboženství, se kterými spolupracujete a prokazujete tak službu všeobecné bliženské lásky, mají starosti a potřeby, které překračují náboženské a kulturní hranice.

To je zvláště zřetelné, pokud jde o naděje a péči rodičů o jejich děti. Kterým rodičům nebo kterým lidem dobré vůle by nedělaly starosti negativní, v našem globalizovaném světě tak rozšířené vlivy, včetně destruktivních prvků zábavného průmyslu, které nesvědomitě zneužívají nevinnost a citlivost slabých a mladých lidí?

Ale když obrátíte svůj pohled ke Kristu, ke Světlu, které zahání všechno zlo, vrací ztracenou nevinnost a ponizuje pozemskou pýchu, udržujete tím velkolepou vizi naděje pro všechny, které potkáváte a kterým sloužíte.

Dovolte mi skončit zvláštním slovem pro ty zde přítomné, kteří se připravují na kněžství nebo na řeholní život.

Vedeni světlem zmrtychvstalého Pána, zapálení jeho nadějí a oděni do jeho pravdy a lásky, budete svým svědectvím přinášet bohaté požehnání těm, které na své cestě potkáte. Ve skutečnosti to platí pro všechny mladé jordánské křesťany: nebojte se svým vlastním způsobem prokazovat třeba odměřený, ale účtyhodný přínos k veřejnému životu království.

Autentický hlas víry bude vždy přinášet poctivost, spravedlnost a mír!

Milí přátelé, s výrazem vysoké úcty k vám všem, kteří jste se se mnou shromáždili k bohoslužbě, děkuji vám ještě jednou za vaše modlitby za moji službu v následování Petra a ujišťuji vás všechny, kteří jste svěřeni mé pastýřské péči, že na vás denně pamatuji ve svých modlitbách.

Podle Kath-net
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

rysy, aby o příslušnosti k němu nebylo sporu. Tímto Tělem je Ježíšova Církev, která se zcela konkrétně zrodila právě o prvních Letnicích v jeruzalémském Večeřadle.

Abychom s apoštoly náležitě ocenili onu proměnu, kterou jim přinesl příchod Ducha Svatého, museli bychom s nimi prožívat oněch padesát velikonočních dní v očekávání a vlastně v nerozhodnosti. Když se konečně odvážili vyjít ze zavřených místností, nešli hlásat Pánovu zvěst, jak si to kdysi

krátce zkusili, ještě když chodili s ním, ale vrátili se tam, odkud byli původně povoláni: ke svému rybářskému řemeslu. Dostali sice už od Pána mnoho darů, ale zatím je vlastně ani nedokázali přehlédnout a rozhodně nevěděli, co s nimi. Na to nejdůležitější stále ještě čekali. Neměli začít vystupovat jako dvanáct hlasatelů, ale jako k tomuto úřadu vyvolené a oficiálně poslané údy mystického Těla, jehož Hlavou je sám Pán. Jen v tomto Těle, které Pán při Poslední večeři přirovnal k vinnému kmeni, se mohli napojit na koloběh života a zdroj Pravdy, který Pán pro nás zpřístupnil svou smrtí, a pokračovat pak v jeho díle.

Ve slavnosti Letnic jde o oživující vstup Božího Ducha. Za ohnivým znamením se skrýval Život, Láska, Duch Stvořitel, Utěšitel, Prst Otcovy pravice, který nás narouboval na onen jediný a nenahraditelný Kmen. Bez jeho vstupu by nedošlo k životodárnému spojení. Jedna a jediná Boží Církev je jeho svrchovaným dílem, které On sám oživuje, vede a chrání. Tato Církev má jen jedno datum narození a tím jsou ony slavné Letnice padesát dní po smrti a zmrtvýchvstání Božího Syna. Jakákoliv ji

ná pozdější data nejsou dnem jejího zrození, proto také všechny ostatní je možno připsat komukoliv, jen ne Jemu.

Apoštolům bylo po této božské „iniciaci“ ihned zcela jasné, že to, co evidentně přijali, musí také konkrétně a evidentně předávat. Jen v této nepřerušované kontinuitě může pokračovat a trvat existence instituce, kterou Pán na této zemi založil a kterou známe pod jednoznačným názvem: jedna, svatá, apoštolská katolická Církev. Co nad to

je, ze zlého je. Jako údy této jediné Kristovy Církev nejsme nějakým samostatným subjektem, který dostal od Boha nějaké dary a ty si sám dále spravuje, ale stali jsme se živou součástí onoho nekonečného a jediného „Subjektu“, jímž je sama Nejsvětější Trojice, jsme podílníky božského života, který nemůže být jiný než ten jediný, jímž žije tato Trojice: Láska, jíž se v jednotě nekonečně milují tři božské Osoby.

Všechny tyto skutečnosti v obdivuhodné souvislosti nazírala blahoslavená Helena Guerra a je pro nás velice pozoruhodné sledovat, jak se její ucelený pohled na působení Ducha Svatého v dějinách spásy jako celku i v každém z nás shoduje s tím, co nám o Něm skrze Conchitu s takovou láskou a přímo nadšením důvěrně sděluje Boží Syn. Oba tyto zdroje nám pomáhají získat úchvatný komplexní pohled na aktivitu Ducha Svatého jako na oživující a vše sjednocující Lásku.

Poznali jsme již na čtyřicet úryvků z velkého Ježíšova poselství kněžím a všem věřícím a ve všech se stále vrací jako naléhavý a bezpodmínečný požadavek a konečný cíl: jednota v lásce. Duch Svatý je poutem jednoty

Trojice božských Osob a ani jeho skutečné působení mezi lidmi nesměřuje k ničemu jinému než k jednotě.

Všechno, co nám připomněl a čemu nás Božím Synem seslaný Duch jednou naučil, to všechno vyplývá z jednoho neměnného věčného Zdroje. V tom, co opravdu pochází od Něho, nemůže být rozporů. Kdyby nás učil jednou tak a jindy onak, představovalo by to něco jako rozdělené království, kde nakonec dům na dům padne. Duch Svatý se nikdy neopravuje a nebere své slovo zpět ani nezavdává podněty k rozepřím a sporům. Různice nejsou jeho dílem.

Ty pocházejí z působení našeho odvěkého Nepřítele, který se stal nejdříve Božím Nepřítelem, protože chtěl být jako Bůh. Tato jeho zvrácenost a pýcha ho nikdy neopouští a neustále se všemožně snaží „opíčit se“ po Bohu. K tomu dovedně vede i ty, kteří jsou jeho dětmi. To není malování čerta na zeď, protože nás na to výslovně upozornil sám Pán. Když mluví o vlčích v beránčím rouchu a o falešných prorocích, kteří budou dokonce dělat znamení a divy, koho jiného má na mysli než odvěkého Lháře. Ten se připravuje na vystoupení v roli nepravého Krista, ale od začátku dělá to, co je pro něho vlastně snazší: vydává se za Božího Ducha. Je to jeho stará osvědčená praxe, kterou využívá už celá tisíciletí. Zasévá rozvrat tak, že se představuje jako osvěčující duch, určený elitám, kterým nabízí nové, neslýchané poznání, zvláštní dary, a uvádí je do vytržení a úžasu.

Duch Boží je Duch lásky, který působí zcela jinak. Své charismatické dary nerozdává jako odměnu nebo vyznamenání. Jestliže si někdo vezme k srdci jeho vnučení a opravdu vykročí na cestu pokání a obrácení, vůbec to neznámá, že se ocitne u vytržení a začne promlouvat v jazycích. „Dary“, které bují živelně, které se vymykají autoritě a vedou ke svévoli, sotva pochá-

zejí od Ducha Božího. Pachtění se za zvláštními dary není cestou k dokonalosti, ale k sebeuspokojení z výlučnosti, a tím k pýše. Jestliže někde vystupují rozdavatelé takových „darů“, mělo by se k nim přistupovat se stejnou, ne-li větší obezřetností, jaká se věnuje různým vizionářům. Situace, kdy laik uděluje „křest Ducha Svatého“ kardinálovi, což se skutečně stalo, je jistě na pováženou.

Vysoko nad všechna zvláštní charismata vynikají svou nezastupitelnou důležitostí a posvěcujícím účinkem skutečné dary Boží milosti, jejichž autentičnost je zaručena tím, že jejich udělení se váže na jednoznačný řád a Pánem stanovená svátostná znamení, zaručená apoštolskou autoritou Církvě. Žádné charismatické dary je nemohou nahradit.

Tím největším Darem však zůstává pro nás sám Duch Svatý. Náš Pán nás ujišťuje, že v Něm nám dal to největší a nejzávažnější, co nám mohl dát. To, co se dovidáme o vztahu, jaký má Duch Svatý k němu samému jako Člověku, je obrazem vztahu, jaký má Duch Svatý také k nám. I my se učme podle jeho příkladu uzavřít s Duchem Svatým zcela osobní a důvěrný vztah, prosycený úžasem, vděčností a láskou. Hymnus k Duchu Svatému nemusíme zpívat jen jako vyzvání a řadu proseb, ale také jako výčet toho, za co mu musíme ustavičně děkovat a vzdávat chválu, protože nás všim tím zahrnul ještě dříve, než jsme ho mohli prosit. Naučme se děkovat Duchu Svatému za jeho blízkost, za jeho vedení a za jeho lásku. Jen díky němu jsme schopni vidět v Bohu Otci svého Otce a v Bohu Synu svého Bratra. Otcí děkujeme za stvoření, Synu za vykoupení a jemu za toto božské spříznění a posvěcení. A když ho prosíme, prosme nejvíce o milost, abychom nebyli překážkou, nýbrž nástrojem a pomocníky v jeho nejvládnějším působení a úsilí: přivést všechny a všechno k Jednotě v Lásce.

-lš-

Pondělí 1. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (530) 6:35 V posteli chit-chat (11. díl) 7:25 NOEparáda (9. finále) 7:45 Světlo pro Evropu 8:10 San Francisco 8:40 Noční univerzita 9:15 Druhé čtení 9:40 Pro vita mundi (106) 10:05 Harfa Noemova II. (12. díl) 10:25 Říkají to filmem (10. díl) 11:25 Klub Valdocco 11:45 O veselé Karolínce 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Spojené arabské emiráty 12:55 Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy 14:25 Pustevny [P] 14:55 Svět dětí na šlechtických sídlech [P] 15:10 Karmelitky z Nenshatu 15:25 Cesty za poznáním 15:55 H2Onews 16:05 Farnost Monastur 16:20 Pro vita mundi (126) 17:00 NOEparáda (28. díl) [L] 17:20 Quasimodo - Kristův kovboj 18:00 Octava dies (530) 18:35 Klaunský pohádkový kuffík (13. díl) [P] 18:45 Dúhenka [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova II. (13. díl) [P] 20:25 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 21:15 Na koberečku (65) [P] 21:30 V posteli chit-chat (11. díl) 22:20 Primiční homilie P. Bogdana Stepieně 22:35 Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy 23:45 Dva týdny v ráji - Pekařovské pašije 2004 23:55 H2Onews 0:05 Octava dies (530) 0:35 Druhé čtení 1:00 Poslech Radia Proglas.

Úterý 2. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita 7:00 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 7:50 Pro vita mundi (106) 8:15 Na koberečku (65) 8:30 Quasimodo - Kristův kovboj 9:00 Dům sv. Antonína 9:20 Svět dětí na šlechtických sídlech 9:35 Pustevny 10:05 Kulatý stůl 11:35 Dva týdny v ráji - Pekařovské pašije 2004 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (13. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pocta českým světcům III. - Missa Brevis 12:35 Octava dies (530) 13:05 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 13:55 Quasimodo - Kristův kovboj 14:25 Octava dies (530) 14:55 Karmelitky z Nenshatu 15:10 Zpravodajské Noeviny 15:20 Havaj 16:10 Pro zdraví (5) 16:40 Dětská televize (4/2009) 17:05 Pustevny 17:35 Dům sv. Antonína 17:55 Pro zdraví (5) 18:05 Octava dies (530) 18:35 O zlomyslné Zuzce 18:45 Pro vita mundi (126) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 21:05 Historie válečného letectví (7. díl) [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Svět dětí na šlechtických sídlech 22:00 Druhé čtení 22:25 Modlitby se zpěvy Taizé 23:25 NOEparáda (28. díl) 23:45 Dva týdny v ráji - Pekařovské pašije 2004 23:55 Zpravodajské Noeviny 1:05 Poslech Radia Proglas.

Středa 3. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie válečného letectví (7. díl) 6:45 Dva týdny v ráji - Pekařovské pašije 2004 6:55 Dům sv. Antonína 7:15 Havaj 8:05 St. Petersburg 8:35 Karmelitky z Nenshatu 8:50 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 9:50 Svět dětí na šlechtických sídlech 10:05 Harfa Noemova II. (13. díl) 10:25 Generální audience

Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Dva týdny v ráji - Pekařovské pašije 2004 12:15 Pro zdraví (5) 12:25 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 14:15 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 15:15 Havaj 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 Otevřete nám dveře milosrdenství 16:45 Čteme z křesťanských periodik 17:00 GOODwillBOY [P] 17:30 Galavečer díky 2009 18:35 O moudrosti 18:45 NOEparáda (28. díl) 19:05 Svět dětí na šlechtických sídlech 19:20 Octava dies (530) 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (7. díl) [L] 21:05 Léta letí k andělům (30) [P] 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Pro zdraví (6) 21:45 Karmelitky z Nenshatu 22:00 Generální audience Benedikta XVI. 23:30 Harfa Noemova II. (13. díl) 23:50 H2Onews 0:00 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 1:00 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 4. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Bogdana Stepieně 6:30 Pocta českým světcům III. - Missa Brevis 7:00 Dětská televize (4/2009) 7:25 Primiční homilie P. Bogdana Stepieně 7:40 Čteme z křesťanských periodik 7:50 Léta letí k andělům (30) 8:10 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 9:00 NOEparáda (28. díl) 9:20 Pro vita mundi (126) 10:00 Harfa Noemova II. (13. díl) 10:20 Říkají to filmem (10. díl) 11:20 Dům sv. Antonína 11:45 O moudrosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním 12:35 Pustevny 13:05 Havaj 13:55 GOODwillBOY 14:25 NOEparáda (28. díl) 14:45 Octava dies (530) 15:15 Otevřete nám dveře milosrdenství 15:45 Klub Valdocco 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (7. díl) 17:10 Světlo pro Evropu 17:35 Harfa Noemova II. (13. díl) 17:55 Svět dětí na šlechtických sídlech 18:10 Dům sv. Antonína 18:30 Kameny staré země 18:35 O čestnosti 18:45 V posteli chit-chat (11. díl) 19:35 Karmelitky z Nenshatu 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (11) [P] 20:45 Pro zdraví (6) 20:55 Zpravodajské Noeviny 21:05 Pustevny 21:35 Noční univerzita 22:10 Harfa Noemova II. (13. díl) 22:30 Historie válečného letectví (7. díl) 23:00 Octava dies (530) 23:30 Na koberečku (65) 23:45 Kameny staré země 23:55 Zpravodajské Noeviny 0:05 Pocta českým světcům III. - Missa Brevis 0:35 Dům sv. Antonína 0:55 Poslech Radia Proglas.

Pátek 5. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Na koberečku (65) 6:30 GOODwillBOY 7:00 NOEparáda (28. díl) 7:20 Cesta k andělům (11) 8:00 Karmelitky z Nenshatu 8:15 Kameny staré země 8:25 Pustevny 9:55 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 10:45 Svět dětí na šlechtických sídlech 11:00 Pro vita mundi (106) 11:25 Harfa Noemova II. (13. díl) 11:45 O čestnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:25 Octava dies (530) 12:55 Pro vita mundi (105) 13:30 Na koberečku (65)

13:45 Pustevny 14:15 Léta letí k andělům (30) 14:35 Dva týdny v ráji - Pekařovské pašije 2004 14:45 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 15:35 Zpravodajské Noeviny 15:45 Kameny staré země 15:55 Kulatý stůl 17:25 Cesta k andělům (11) 18:05 Quasimodo - Kristův kovboj 18:35 O lakomosti [P] 18:45 Svět dětí na šlechtických sídlech 19:00 San Francisco 19:30 Dům sv. Antonína 19:50 H2Onews [L] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Ztracen v oblacích 21:30 Primiční homilie P. Bogdana Stepieně 21:50 Octava dies (530) 22:20 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (7. díl) 23:20 NOEparáda (28. díl) 23:40 Kameny staré země 23:50 H2Onews 0:00 Modlitby se zpěvy Taizé 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 6. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (7. díl) 7:15 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 8:05 Svět dětí na šlechtických sídlech 8:20 Robin Hood 9:45 Hrdinové Nového zákona (9) [P] 10:00 GOODwillBOY 10:30 NOEparáda (28. díl) 10:50 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata, Heleakala, Mesa Verde 11:20 Čteme z křesťanských periodik 11:30 Karmelitky z Nenshatu 11:45 O lakomosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Harfa Noemova II. (13. díl) 12:25 Léta letí k andělům (30) 12:45 H2Onews 12:55 Pocta českým světcům III. - Missa Brevis 14:25 Pro vita mundi (106) 14:50 Pustevny 15:20 Quasimodo - Kristův kovboj 15:50 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 16:40 Karmelitky z Nenshatu 16:55 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (7. díl) 17:55 Cesta k andělům (11) 18:35 O něžnosti 18:45 Harfa Noemova II. (13. díl) 19:05 Čteme z křesťanských periodik 19:15 Pro zdraví (6) 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 21:05 Historie válečného letectví (7. díl) 21:35 Noční univerzita [P] 22:20 Druhé čtení 22:45 Říkají to filmem (10. díl) 23:45 Zpravodajské Noeviny 0:05 Havaj 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 7. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 7:50 Harfa Noemova II. (13. díl) 8:10 Prostřelený klobok na Žhavově [P] 8:25 Léta letí k andělům (30) 8:45 Quasimodo - Kristův kovboj 9:15 Evangelium 9:30 Mše svatá [L] 10:45 Cesta k andělům (11) 11:25 Pustevny 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne 12:50 Evangelium 13:00 Harfa Noemova II. (13. díl) 13:20 Noční univerzita 14:05 Léta letí k andělům (30) 14:25 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 15:15 Cesta k andělům (11) 15:55 Dva týdny v ráji - Pekařovské pašije 2004 16:05 Havaj 17:00 GOODwillBOY 17:30 Hrdinové Nového zákona (9) 17:45 Simba, lví král (1/2) 18:45 Říkají to filmem (10. díl) 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pocta N. Paganinimu 20:55 Octava dies (531) [P] 21:25 Svět dětí na šlechtických sídlech 21:40 Druhé čtení 22:05 Cesty za poznáním 23:35 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne 0:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (7. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas 1:10 Na koberečku (65).

KATOLICKÉ GYMNAZIUM VZDĚLÁVÁ STUDENTY UŽ 15 LET

Katolické gymnázium Třebíč oslavilo ve středu 25. března 2009 patnáct let svého trvání. Gymnázium navazuje na tradici serafinského školství, která byla přerušena totalitním režimem. V současné době je katolické gymnázium a jeho studentský klub Halahoj nepostradatelnou součástí života města i celého kraje.

„Katolické gymnázium se podílí na poslání církevního školství, proto vedle svého zaměření na cizí jazyky nabízí studentům pomoc v etickém, náboženském i osobním rozvoji,“ přibližuje ředitel Pavel Krška s tím, že povinná je mj. angličtina, němčina, latina a náboženství. Nepovinné je možné studovat i čínštinu.

Původně sídlilo gymnázium v Podklášteří, teprve v roce 1999 se přesunulo do bývalého kapucinského kláštera. Po náročných prázdninových rekonstrukcích bylo katolické gymnázium slavnostně otevřeno v září 2000. Díky novým a větším prostorům se rozšířil počet tříd na současných dvanáct. Do historie této školy se zapsaly pravidelné jazykové kurzy v zahraničí i u nás, systematická práce se studenty ve volném čase, výstavy v Galerii Chodba, v současné době velmi navštěvovaná Nocturna a také aktivity pořádané studentským klubem Halahoj.

HORA MATKY BOŽÍ – POUTNÍ MÍSTO KRÁLÍKY

Mariánská první sobota: 6. června 2009 – Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký. Program: 9.00 růženec • 9.30 přednáška (host) • 10.15 adorace, možnost zpovědi • 11.00 mše svatá • 12.00 přestávka • 13.00 volná beseda s pozvaným hostem • 13.30 požehnání milostivým obrazem, závěr. Kontakt: Klášter redemptoristů, Kopeček 1, 561 69 Králíky, tel.: 465 631 744, e-mail: kraliky@cssr.cz, internet: www.kraliky-klaster.cz • Poutní dům, Dolní Hedeč 2, 561 69 Králíky, tel.: 465 631 178, mobil: 605 912 840, e-mail: info@poutnidum.cz, internet: www.poutnidum.cz.

IX. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD 17. – 22. 8. 2009

Vranov nad Dyjí – Znojmo – Velehrad

17. 8. v 15.00 Vranov nad Dyjí – Znojmo (18 km) • **18. 8.** v 6.30 Znojmo – Miroslav (33 km) • **19. 8.** v 6.30 Miroslav – Blučina (33 km) • **20. 8.** v 6.30 Blučina – Žarošice – Věteřov (33 km) • **21. 8.** v 6.30 Věteřov – Svatý Kliment – Buchovice (28 km) • **22. 8.** v 8.00 Buchovice – Velehrad (8 km). **S sebou:** růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 5 dnů (je možno dokoupit i po cestě), ministranti ministrantské oblečení. **Zápisné** na převoz a noclehy činí 100 Kč. **Nocování** je pod střechem na zemi. Společný duchovní a obveselovací program. Svatá zpověď během cesty. Zazvadla i vyčerpané poutníky poveze doprovodné vozidlo.

Sobota 22. 8. v 8.00 společný odchod od kostela z Buchovic na Velehrad, tam obnova zasvěcení národa Panně Marii • ve 12.00 slavnostní mše svatá s otcem biskupem Tomášem Gálsim ze Žiliny • v 15.00 společný program na nádvoří • v 16.00 závěrečné požehnání.

Zájemci se mohou hlásit na adrese: ŘKF Znojmo, sv. Mikuláš, tel. 515 224 694 • ŘKF Vranov nad Dyjí, tel. 515 296 384. Pěší poutníky doprovází cyklospupinka. Je určena pro nepříliš zdatné modlitební cyklopoutníky a pro ty, kdo cestu nezládnou pěšky. Zájemci se mohou hlásit u paní Anežky Salátové (mobil 723 188 921). Návrat si zajišťuje každý sám!!!

Liturgická čtení

Neděle 31. 5. – slavnost Soslání

Ducha Svatého

1. čt.: Sk 2,1-11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc-30.31+34

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země!*)
Nebo: *Aleluja.*

2. čt.: 1 Kor 12,3b-7.12-13

Ev.: Jan 20,19-23

Slovo na den: Přijměte Ducha Svatého.

Pondělí 1. 6. – památka sv. Justina

1. čt.: Tob 1,3; 2,1a-8

Ž 112(111),1-2.3-4.5-6

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 12,1-12

Slovo na den: Podíl.

Úterý 2. 6. – nez. pam. sv. Marcelina a Petra

1. čt.: Tob 2,9-14

Ž 112(111),1-2.7bc-8.9

Odp.: srov. 7bc (*Srdce spravedlivého je pevné, důvěřuje v Hospodina.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Mk 12,13-17

Slovo na den: Platit daň císaři.

Středa 3. 6. – památka sv. Karla Lwanga a druhů

1. čt.: Tob 3,1-11a.16-17a

Ž 25(24),2-4a.4b-5ab.6+7bc.8-9

Odp.: 1b (*K tobě, Pane, pozvedám svou duši.*)

Ev.: Mk 12,18-27

Slovo na den: Jako anděl v nebi.

Čtvrtek 4. 6. – ferie

1. čt.: Tob 6,10-11; 7,1.9-17; 8,4-9a

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mk 12,28b-34

Slovo na den: Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán.

Pátek 5. 6. – památka sv. Bonifáce

1. čt.: Tob 11,5-17

Ž 146(145),1b-2.6c-7.8-9a.9bc-10

Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Mk 12,35-37

Slovo na den: Zasedni po mé pravici.

Sobota 6. 6. – nez. pam. sv. Norberta nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Tob 12,1.5-15.20

Tob 13,2.6a.6b.6c.7-8

Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý.*)

Ev.: Mk 12,38-44

Slovo na den: Mnoho boháčů dávalo mnoho.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. KVĚTNA – 6. ČERVNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 5.		PO 1. 6.		ÚT 2. 6.		ST 3. 6.		ČT 4. 6.		PÁ 5. 6.		SO 6. 6.			
Antifona	679	764	1708	1924	841	945	1692	1907	873	978	1708	1924	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	679	764	1708	1925	842	945	1693	1907	873	978	1708	1925	1666	1883		
Antifony	680	765	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	680	765	1710	1926	847	950	1693	1908	877	983	1710	1926	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	680	765	1385	1552	847	950	1694	1908	877	983	1710	1927	1669	1886		
Prosby	680	765	1711	1927	847	951	1694	1908	878	983	1711	1927	1655	1886		
Závěrečná modlitba	681	766	1385	1552	1386	1553	1386	1553	878	984	1387	1554	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	681	766	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	682	767	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	683	769	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	684	769	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 30. 5.															
Hymnus	641	721	641	721	1714	1932	852	956	1698	1913	883	989	1714	1932	742	837
Antifony	676	760	685	770	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	743	838
Žalmy	676	760	685	770	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	743	838
Kr. čtení a zpěv	678	762	686	772	1717	1934	856	960	1701	1916	887	994	1717	1934	745	840
Ant. ke kant. P. M.	678	762	687	773	1385	1552	856	960	1701	1916	887	994	1717	1935	745	841
Prosby	678	763	687	773	1718	1936	856	960	1702	1917	888	994	1718	1936	745	841
Záv. modlitba	679	763	681	766	1385	1552	1386	1553	1386	1553	888	995	1387	1554	749	844
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VRCHOL A PRAMEN • TEXTY O EUCHARISTII
Joseph Ratzinger • Z němčiny přeložili David Sanetrník a Jana Ginzellová

Soubor promluv a článků J. Ratzingera o eucharistii, které vznikaly v průběhu mnoha let. Tajemství eucharistie nahlíží současný papež podstatu křesťanské víry a církve jako společenství. Život křesťanů totiž nelze redukovat jen na zvýšené mravní úsilí či dodržování předpisů. Církev ví, že v eucharistii se sebedarováním Krista zpřítomňuje jeho práva obět na kříži. Společenství, které slaví eucharistii, se modlí, abychom se stali tím, čím nemůžeme být vlastními silami – duchovní obětí, která se líbí Bohu.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 116x180 mm, 152 stran, 159 Kč

PAPRSEK SLUNCE PRO DUŠI

Bruno Ferrero • Z italštiny přeložila Ivana Hlaváčová

Soubor krátkých příběhů pro radost i zamyšlení, povzbuzení i poučení, které vyvolávají otázky týkající se lidského jednání, života a vzájemných lidských vztahů.

*Portál, s. r. o. • Vydání druhé
 Brož., 115x190 mm, 80 stran, 119 Kč*

DVD

POPELKA NAZARETSKÁ
Texty Václav Renč • Hudba Vít Petrá

Záznam divadelního představení z kostela sv. Václava v Ostravě v podání studentů a pedagogů SPdGŠ a SZŠ sv. Anežky České Odry. Součástí DVD jsou fotky a prezentace (ve formátu Powerpoint) spustitelné na PC.

TV NOE • DVD, 40 minut, 200 Kč

KRÁL SE STAL SLUHOU • ANIMOVANÉ BIBLICKÉ PŘÍBĚHY NOVÉHO ZÁKONA

Režie Richard Rich

Režisér a producent R. Rich v animovaných příbězích propojuje různé biblické epizody do souvislosti a vytváří z nich dějovou linii. Interaktivní vícejazyčné DVD (slovenština, čeština, angličtina) je plně funkční i bez počítače. Tento díl představuje apoštola Jakuba jako vězně v solných dolech. Pozoruje, jak dva dozorcí zápasí o privilegium stát se správcem dolu. Vzpomíná, jak Ježíš přijímal děti a jak si pokorně klekl, aby umyl nohy svých učedníků. Tento čin pokory, soucitu a ochoty sloužit ukázal, že velkým v jeho království není ten, komu slouží nejvíc lidí, ale ten, kdo slouží. Tato událost se do Jakubova srdce vryla tak silně, že sám pomáhá slabšímu spoluvězni.

NEST • DVD, 26 minut, 250 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzercce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.